

Πλούτωνα πάσχοντα καὶ μὴ δυνάμενον νὰ κινηθῇ διότι κατὰ τύχην ὁ τροχὸς μιᾶς ἀμάξης ἐπέρασεν ἀνωθεν τοῦ ποδὸς του καὶ τοῦ ἔθραυσεν τὰ ὀστέον, τοῦ ἔφερε καὶ ἐκάστην εἰς τὸ ῥάμφος του ὀστέα, τὰ ὅποια ἔρριπτον ἐκ τῆς τραπέζης τοῦ κυρίου των. Ἡμέραν δέ τινα καὶ ἦν ἐκλείσθη ἡ θύρα καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ, δὲν ἔπαυσεν ἕως οὗ διὰ τοῦ ῥάμφους του ἤνοιξε τρύπαν ἀρκετὰ μεγάλην, ὥστε νὰ δυνήθῃ νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ φέρῃ τὴν συνήθη τροφὴν εἰς τὸν φίλον του Πλούτωνα.

Ἵποια μαθήματα πρακτικῆς συμπαθείας πολλάκις μᾶς διδάσκουσι τὰ ἄλογα ζῶα!

ΜΙΚΡΟΝ ΚΟΡΑΣΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ.

Ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος περιδεύων ποτὲ ἔφθασεν ἡμέραν τινὰ εἰς χωρίον, ὅπου ὑπῆρχεν ἀλληλοδιδασκικὸν τι σχολεῖον· οἱ μαθηταὶ τοῦτου ἀκούσαντες τὴν ἔλευσίν του μετέβησαν ἐν σώματι νὰ τὴν προσφέρωσι τὰ σεβάσματά των καὶ ὀλίγους καρπούς τοῦ χωρίου των.

Διὰ νὰ γείνη δὲ τοῦτο μὲ τὴν πρέπουσαν ἐπισημότητα ἐξέλεξαν ἓνα ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν των διὰ νὰ προσφωνήσῃ τὸν αὐτοκράτορα ἐν ὀνόματι ὄλων.

Ὁ αὐτοκράτωρ ὑπεδέχθη τὰ παιδιά φιλοφρόνως καὶ ἀφροῦ τὰ εὐχαρίστησε διὰ τὴν προσφώνησιν καὶ τὰ δῶρα, λαθὼν ἐν πορτοκάλιον ἔκαμε τὰς ἐξῆς ἐρωτήσεις εἰς τὸ πλησιέστερον αὐτοῦ ἱστάμενον κοράσιον·

«Εἰς ποῖον βασιλεῖον ἀνήκει τοῦτο;»

«Εἰς τὸ φουκὸν, Μεγαλειότατέ,» ἀπεκρίθη ἐτοίμως τὸ κοράσιον.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐκθαλὼν ἔπειτα ἐκ τοῦ θυλακίου χρυσοῦν νόμισμα,

«Εἰς ποῖον δὲ βασιλεῖον ἀνήκει τοῦτο;» ἠρώτησεν ἐκ νέου.

«Εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν ὀρυκτῶν, ἦτο ἡ ἀπάντησις.

«Εἰς ποῖον δὲ βασιλεῖον ἀνήκω ἐγώ;» ἐπανέλαθεν ὁ αὐτοκράτωρ,

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην τὸ κοράσιον ἐκοκκίνισε, διότι δὲν ᾔθελε νὰ εἴπῃ «εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν ζώων,» διότι ἐνόμιζεν ὅτι τοῦτο ᾔθελε προσθαλεῖ καὶ πειράζει τὴν Α. Μεγαλειότητα. Ἐνῶ δὲ εὐρίσκετο εἰς ἀπορίαν καὶ σύγχισιν περὶ τοῦ τί ν' ἀποκριθῇ — τοῦ ἦλθεν αἴφνης εἰς τὸν νοῦν, ὅτι ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν ἰδίαν.» Ὅθεν ὑψώσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, εἶπε μετὰ μειδιήματος, «Εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ Θεοῦ, Μεγαλειότατε!»

Ἐκ τῆς ἀποκρίσεως ταύτης ὁ αὐτοκράτωρ συνεκινήθη μεγάλως, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν δα-

κρύων. Θέσας δὲ τὴν χεῖρα του ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ κορασίου, εἶπε μετὰ συγκινήσεως, «Ὁ Θεὸς νὰ εὐδοκήσῃ τέκνον μου νὰ θεωρηθῶ ἄξιος τῆς βασιλείας Ἐκείνης!»

Οὕτως οἱ ἀπλοὶ λόγοι μικροῦ παιδίου συνεκίνησαν τὴν καρδίαν ἰσχυροῦ μονάρχου.

Οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται δύνανται ἐκ τούτου νὰ μάθωσιν, ὅτι οἱ λόγοι των ἐμποροῦν νὰ κάμωσι καλὸν καὶ κακόν. Λόγος κακὸς ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ στόματος μικροῦ παιδίου δύναται νὰ πληγώσῃ τὴν καρδίαν τῆς μητρὸς τοῦ, ἐνῶ οἱ καλοὶ χρησιμοποιοῦν αὐτήν.

Ἀγαπητά μου τέκνα, ἂς ᾔηται οἱ λόγοι σας καλοὶ, ἀληθεῖς, φιλοφρονητικοί.

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ.

Ὁ Χὰν ἦτο τὸ κάλλιστον τῶν παιδιῶν ἐξ ὧν εἶδον. — Ὅλοι τὸν ἠγάπων καὶ ὅλοι τὸν ἐπεριποιούντο· τοῦτο δὲ ὁ Ἰωάννης Σμιθ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ· ὅθεν τὸν ἠρώτησέ ποτε λέγων, «Δὲν μὲ λέγεις, Χὰν, πῶς τὸ κατορθώνεις νὰ κάμῃς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους νὰ σε ἀγαποῦν;»

«Δὲν γνωρίζω ἄλλον λόγον, εἶπε μειδιῶν ὁ Χὰν, εἰμὶ ὅτι καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ τοὺς πάντας.»

— «Νὰ ἀγαπῶ τοὺς πάντας! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰωάννης; Ἀδύνατον· ἔχω σκοπὸν, ὅταν ἡλικιωθῶ νὰ γείνω στρατιωτικὸς, καὶ πῶς δύναται τις ν' ἀγαπᾷ ἐκείνους, ἐναντίον τῶν ὁποίων θὰ πυροβολῇ καὶ τῶν

δποίων τὰς κεφαλὰς θὰ κόπτη μετὴν σπάθην του! »
 — «ὦ, εἶπεν ὁ Χάν, αὐτὸ τοῦτο καὶ ἐγὼ σκοπεύω, νὰ γείνω στρατιωτικὸς καὶ νὰ μάχωμαι ὑπὲρ τοῦ δικαίου· μάλιστα ἤρχισα νὰ κάμνω τοῦτο ἀπὸ χθὲς — χθὲς ἐσχημάτισα τὸ πρῶτον με τάγμα καὶ σὲ βεβαίω, Ἰωάννη, ἦτο πολὺ περίεργον. » Ἀκουσὺν. Ἐπῆρα τὸν ἀδελφὸν με Κάρολον καὶ τοῦ εἶπον, «Θέλεις νὰ γείνης στρατιώτης καὶ νὰ πολεμήῃς διὰ τὸ δίκαιον;»

«Μάλιστα,» εἶπεν ἐκείνος.

Ἐπειτα ἐπῆρα τὸν πιστὸν μας σκύλον, Πλού-
 τωνα, καὶ τοῦ εἶπον, «Πλούτον, θέλεις νὰ γείνης στρα-
 τιώτης καὶ νὰ πολεμήῃς διὰ τὸ δίκαιον;»

Ὁ Πλούτων ἔσσετο τὴν οὐρὰν του καὶ εἶπεν, ἄου.
 ἄου, ὅπερ μεθερμηνεύμενον εἰς τὴν γλῶσσάν των ἀν-
 θρώπων σημαίνει, «*Εὐχαρίστως, θέλω.*»

Τούτους τοὺς δύο ἔθεσα εἰς γραμμὴν καὶ οὕτω ἐ-
 σχημάτισα τὸ πεζικόν μου! Ἐπειδὴ δὲ εἶχον ἀνάγκην
 ἀπὸ ἱππικὸν ἐπῆρα τὸν ξύλινον ἵππον τοῦ Καρόλου,
 ὅστις γενεαλογεῖ τὴν καταγωγὴν του ἐκ τοῦ περιφώνου
 Δουρεῖος ἵππου, τὸν ὁποῖον οἱ Ἕλληνες ἀφῆκαν ἔμπρο-
 σθεν τῆς Τρωάδος, καὶ περὶ τοῦ ὁποῖου βεβαίως θὰ ἀνε-
 γνωσκῶς εἰς τὴν ἐλληνικὴν ἱστορίαν, καὶ ἔθεσα καὶ τοῦ
 τον εἰς τὴν γραμμὴν. Ἐνῷ δὲ τοὺς ἐγόμναζον ἡ κυρὰ
 Πούση, ἤλθε κρυφαί, κρυφαί καὶ ἐπῆρε τὸ κόκκαλον, τὸ
 ὁποῖον ὁ Πλούτων εἶχε παραιτήσῃ ἑως οὗ τελειώσῃ τὸ
 γυμνάσιόν τε. Εἰς τὴν θέαν τοιαύτης ἀδικίας, ὁ Πλού-
 των ἄφρησε τὰς τάξεις καὶ ἔδραμε κατὰ τοῦ ἀδικούν-
 τος, ἐκπληρώσας οὕτω τὴν υπόσχεσιν του, ὅτι θὰ ἐ-
 πολεῖεν ὑπὲρ τοῦ δικαίου.

Μετ' οὗ πολὺ ὁ Κάρολος εἶδε μεγάλον παιδίον
 νὰ κλοτσᾷ ἑτέρον μικρόν, «Πρέπει νὰ πολεμήσω διὰ
 τὸ δίκαιον,» ἔκραξε καὶ ἐγκατέλειψε καὶ αὐτὸς τὴν
 τάξιν του, ὥστε ἕμεινα μόνος, μετὸν ἵππον, ὅστις
 δὲν ἔλαθεν εἰσεῖσι εὐκαιρίαν νὰ κάμῃ καὶ αὐτὸς τὸ
 χρέος του!

Ἡ ὀπισθεν εἰκονογραφία παριστάνει τὸν ὑπὲρ
 τοῦ δικαίου σχηματισθέντα στρατὸν τοῦ Χάν, ἐλπί-
 ζομεν δὲ ὅτι πάντες οἱ μικροὶ ἀναγνώσται μας θὰ
 καταταχθῶσιν εἰς αὐτὸν καὶ πολεμήσωσιν ὑπὲρ τοῦ
 δικαίου ὅπουδήποτε καὶ ἂν εὐρεθῶσιν ἐν τῇ ζωῇ των

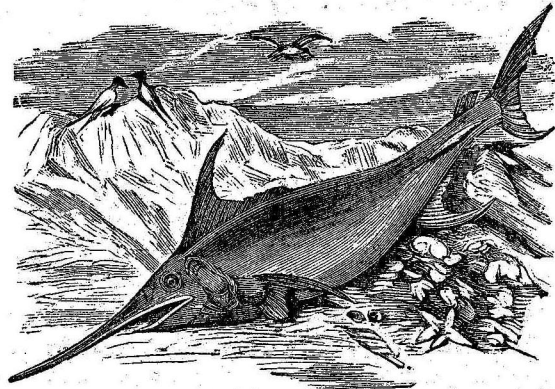
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΕΙΡΗΝΗ.

Ἰστορεῖται, ὅτι εἰς τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Κίνας
 περιηγούμενος ποτε τὴν χώραν του, συνέβη νὰ δια-
 νυκτερεύσῃ εἰς τινα οἰκίαν, ὅπου ὁ πατὴρ καὶ ἡ μή-
 τηρ μετὰ τῶν τέκνων καὶ τῶν ἐγγόνων των ἔζων ὁ-
 μοῦ ἐν τελείᾳ εἰρήνῃ καὶ ἀρμονίᾳ.

Θαυμάσας τὸ σπάνιον ἐκεῖνο θέαμα ὁ αὐτοκράτωρ
 παρεκάλεσε τὸν γέροντα οἰκογενειάρχην νὰ τῷ εἴπῃ
 ποῖον μέσον μετεχειρίζετο ὅπως διατηρῇ ἡσυχίαν
 μεταξὺ τοσοῦτου ἀριθμοῦ καὶ ποικιλίας προσώπων.
 Ὁ γέρον ἐκβαλὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του μολυβδοκόν-
 δυλον ἔγραψεν, Ἰπομονήν, — ὁπομονήν, — ὁπομονήν.

Ἡμεῖς δὲ προσθέτομεν ἀγάπην, ἀγάπην, ἀγάπην!
 διότι αὕτη εἶναι ἡ πηγὴ ὅλων τῶν ἄλλων ἀρετῶν,
 αὐτῆς τῆς ὑπομονῆς συμπεριλαμβανομένης. Ὁ ἀπό-

στόλος Παῦλος λέγει, «Ἡ ἀγάπη μακρόθυμῃ, ἡ ἀγά-
 πη δὲν φθονεῖ, δὲν αὐθαδιάζει, δὲν ἐπαίρεται, δὲν
 ἀσχημονεῖ, δὲν ζητεῖ τὰ ἰδικὰ της, δὲν παροξύνεται,
 δὲν διαλογίζεται τὸ κακόν. Δὲν χαίρει εἰς τὴν ἀ-
 δικίαν ἀλλὰ συγχαίρει εἰς τὴν ἀλήθειαν. Πάντα ἐρέ-
 γει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει.
 Ἡ ἀγάπη ποτὲ δὲν ἐκπίπτει
 Τώρα δὲ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα
 μεγαλειτέρα δὲ τούτων ἡ ἀγάπη.» (Α'. Κορινθ. ιγ'.
 4—8 13.)

—*Ξιφίας*: οὕτως ὀνομάζεται εἰδὸς τι ἰχθύος, τοῦ ὁ-
 ποίου τὸ ρύγχος (ἡ μύτη) ἐπεκτείνεται ἐπὶ τοσοῦτον,
 ὥστε σχηματίζει εἰδὸς τι ξίφους ἢ ἐχχειριδίου.

Ὁ ξιφίας εἶναι εἰς τῶν φοβερωτάτων ἐχθρῶν τῶν
 φαλαιῶν, διατρυπῶν αὐτὰς μετὰ τὸ ξίφος του.

Ὁ ξιφίας εὐρίσκεται ἐν τε τῇ Ὠκεανῷ καὶ τῇ Με-
 σογείῳ θαλάσσῃ καὶ θηρεύεται ὑπὸ τῶν Σικελιανῶν
 διὰ καμακίου, διὰ τὸ κρέας του, τὸ ὁποῖον εἶναι νό-
 στιμον.

Ὁ ξιφίας φθάνει εἰς μέγα μέγεθος, τὸ δὲ ξίφος του,
 φαίνεται, ὅτι μεταχειρίζεται ὡς ὅπλον ἐπιθετικὸν καὶ
 ἀμυντικόν. Οὐχὶ δὲ σπανίως ἐμπήγει αὐτὸ καὶ εἰς τὰ
 πλευρὰ πλοίων.

Τρέφεται δὲ ἐκ σπυριῶν, ὀκταποδίων καὶ ἐν γένει
 μικρῶν ἰχθύων.

Τὸν ἄνθρωπον προσβάλλει σπανίως. Εἰς διάφορα
 μυστεῖα ὑπάρχουσι σάνιδες καὶ ἔτι δοκοὶ πλοίων, τε-
 τρυπημένοι ὑπὸ τοῦ ἰχθύος τούτου.

ΕΙΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Πόσας ἀδελφὰς εἶχεν ὁ Δαβὶδ;
- 2) Τίνος υἱοὶ ἦσαν οἱ δύο πρῶτοι τοῦ στρατάρχαι;
- 3) Ποίαν πράξιν τοῦ Δαβὶδ ἀναφέρει ὁ Χριστὸς ὡς ἐν-
 νομον, ἐνῷ ἐφαίνετο ἄνομος;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀνταποκριταὶ καὶ πάντες οἱ συνδρομη-
 ταὶ ἡμῶν νὰ μᾶς εἰδοποιήσωσιν ἐντὸς τοῦ Δεκεμβρίου ποῖοι
 καὶ πόσοι θὰ ἐξακολουθήσουν τὴν συνδρομὴν των καὶ κατὰ
 τὸ 1873 πρὸς ἑκατὸν τύπων τῶν ὀνομάτων,

—Οὐδὲν φύλλον ἀποστέλλεται ἄνευ προπληρωμῆς. Συνί-
 στῶμεν καὶ πάλιν τὸν σχηματισμὸν πενταμελῶν συλλόγων
 πρὸς ἐκβολὴν τῶν συνδρομητῶν καὶ ἡμῶν. Ὁ ἀποστείλας
 εἰς ἡμᾶς πέντε συνδρομητὰς λαμβάνει ἐν φύλλον διωρεάν.